

Паприкова тривога

Давно вже не випадало такого чудового вечора. Останні сонячні промені золотими мечами проходили крізь дерева й кидали світлові плями на велику галявину в самому серці міського парку. Попри доволі пізню годину, там було гамірно. Сім'ї сиділи на килимках для пікніку, сміялися, гомоніли. Довкола літали різнокольорові фрізбі. Діти верещали, а пси гавкотіли й гасали туди-сюди. Лише один хлопчина майже нерухомо стояв на краю галявини і мовчки розглядав брудний футбольний м'яч, який щойно приземлився на траву просто перед його носом.

— Ну ж бо! — гукали йому гравці. — Пасуй назад!

«А якщо я промажу — як завжди?» — Хлопчик задумливо подивися на свої кросівки-снікерси. На білих носачах хтось нашкрябав по діагоналі червоним маркером: на лівому — «АНТОН», а на правому — «ПРОФЕСОР ТУПОРИЛИЙ».

— Чого чекаєш? — футболісти нетерпляче засвистіли.

Але хлопчина на ім'я Антон усе ще вагався. Він навіть намірився занести ногу — «Професор Тупорилий» у повітря

й копнути м'яч, аж раптом звідкись збоку вискочив маленький кудлатий пес. Сповнений азарту, він нашттовхнувся на м'яч і короткими кривими лапками відкотив його назад на ігрове поле.

— Ні, Кудлику! — гукнув Антон. Але марно.

— Класний пес! — сміялися люди. — Хлопче, ти бачив? Ось як треба!

— Авжеж, — зітхнув Антон.

Він дістав із кишені курточки повідець і побіг через усю галявину до футболістів.

— Кудлику? Ходи-но сюди!

Аж раптом пес завмер і втупився у вечірне небо. Так, ніби звідти ось-ось упаде величезна сосиска. Схвильовано засопівши, він повів вухами. І не лише він!

Тварини, що гуляли в парку, підводили морди й принюхувалися. Аж тут і люди, які відвідували парк цього вечора, щось нарешті помітили: з боку церковної дзвіниці долинав якийсь звук. Ніби стара пральна машина працювала в режимі віджиму — низьке гудіння й стугоніння, що невдовзі

заповнило все повітря й поступово перейшло в голосне виття.

Поки люди безпорадно вдивлялися в небо, виття раптово урвалося різким дзенькотом. Вж-ж-ж-жух! Щось промайнуло в повітрі понад кронами дерев. І це щось було просто надшвидким! На фоні призахідного сонця утворилося щось на кшталт великого, дивної форми розриву — буквально на пів секунди, — й одразу зникло. Лише димний слід ще якийсь час висів над деревами.

— Ви це бачили? — дивувалися люди. — Що це було? Метеорит?

— Радше шматок космічного сміття.

— Ні! НЛЮ! — намагався пожартувати один із футболістів. — Апчхи! А-а-апчхи!

Апчхи! Пес Кудлик теж пчихнув. Антон раптом також відчув у носі свербіння — ніби від супергострих перців чилі.

— Смакота, паприкова тривога! — сміявся футболіст.

І тієї миті поблизу щось вибухнуло. Ніби за командою всі пси кинулися до виходу з парку.

— Кудлику, ні! Це небезпечно! — переляканий Антон побіг за своїм псом.

Утім, коли йому таки вдалося наздогнати собак на виході з парку, він нічого особливого там не побачив. Посеред вулиці стояла велика вантажівка із заведеним мотором.

Чоловік відчинив задні двері й щось вивантажив. А потім похапцем скочив за кермо й дав газу. Антон ледве встиг розшифрувати напівстерті літери на боці вантажівки:

«ЗН Х ДКИ — А АРІЙНА СЛ ЖБА ТА ОСОБЛИ І В ПАД И»¹

Загадково! Так само, як і предмети, що залишилися на узбіччі: дві покоцані настільні лампи, старомодна слухавка від телефона та квітчаста наволочка.

Маленькі білі пір'їнки кружляли в повітрі й повільно опускалися на тротуар. Зрештою Антон помітив гальмівний слід, який збуджено обнюхували пси. Він схилився над ним і...

— Апчхи!

Слід пахнув гострою паприкою.

¹ Знахідки — аварійна служба та особливі випадки.

Зініні привиди

Наступного ранку в школі все було як завжди.

— Привіт, хто це тут у нас? — глузливо озвався Юліан, щойно Антон зайшов у клас. — Покажи-но своє взуття, а то я забув, як тебе звати!

Антон неохоче глянув на кросівки, й діти загіготіли. Юліан був саме таким, яким Антон, у свою чергу, не був: високий, спортивний, гарний, упевнений у собі й загальний улюбленець. І той ще вискочка. Але байдуже: хай би що Юліан робив, усі вважали, що це круто. Авжеж, це був кльовий Юліан, який вишкрябав на Антонових кросівках це тупе прізвисько: «Професор Тупорилий». І це лиш тому, що Антон завжди волів подумати, перш ніж відкривати рота. Надпис він стер іще до сніданку, принаймні наскільки це було можливо. Але червона фарба все ще пробивалася на носачах.

— Добрий ранок!

Сміх миттю затих, щойно в дверях з'явився пан Поль.

— Я вам декого привів.

Учитель жестом запросив темноволосу дівчинку з кумедною зачіскою. На ній була яскрава квітчаста футболка. Дівчинка зацікавлено роззиралася. Антон ніколи її бачив.

— Може, сядеш поруч з Антоном? — запитав пан Поль.

Це було єдине вільне місце в класі. Інші учні загіготіли. Антон був упевнений, що дівчинка стовідсотково хотіла б сидіти деінде! Але вона лиш кивнула і всілася біля нього.

— Привіт, Антоне, — сказала вона, усміхаючись.

І він закохався з першого ж погляду.

— Зіна вчитиметься з вами, доки в місті триває ярмарок, — пояснив пан Поль. — Її татові належить атракціон — залізниця з привидами.

— Залізниця з привидами? А-а-а-а! — вдаючи переляк, прокоментував Юліан. — Боже, як же мені страшно!

— Цить!

Пан Поль нахмурило лоба. Але не встиг він відвернутись, як почалося знову:

— Залізниця з привидами — розвага для малюків, усі це знають! — Юліан корчив кумедні мармизи, розмахував руками й хрипів, наче зомбі. — У-у-у-у-у! Я зжеру вас усіх!

«Стули нарешті пельку, дебіле!» Як же Антонові хотілося сказати це вголос. Але Юліан тоді б просто злетів із котушок. Утім, Зіна лише стонула плечима.

«Авжеж, — подумав Антон. — Такий, як Юліан, знайдеться в кожному класі. Це їй знайомо». Та все ж він залюбки

захистив би свою нову сусідку по парті. Якби ж то тільки наважитися!

— Добре, що ти сидиш поруч з Антоном, — не вгамовувався Юліан. — Він боїться кожної фігні. — Відтак потрусив головою, закотив очі й видав: — Бу!

— Сам ти — бу!

Зіна підскочила так швидко, що Юліан зміг усвідомити це, коли вона вже стояла перед ним. Ой лишенько, зараз буде сварка! Юліан не звик, щоб йому хтось перечив. Весь

клас затамував подих в очікуванні, що ж зараз станеться. Більшість була в передчутті сутички, це Антон читав на їхніх обличчях. Але Зіна спокійно дістала щось зі своєї сумки й поклала на Юліанів зошит із математики.

— Ге? — здивовано видав він, розглядаючи червоний пластиковий чіп.

— За це ти отримаєш одне безкоштовне коло на залізниці з привидами, — дружньо пояснила Зіна. — Якщо наважишся, звісно. — По тому вона спокійнісінько повернулася на своє місце.

Антон дивився на неї, як зачарований. Достоту цій дівчинці не потрібна його допомога!